

Hans Hagen Yuna's maan

MET
vlag EN
wimpel
2017

Querido

Muziek Floor Minnaert

Met mp3-cd

Illustraties Martijn van der Linden

Hans Hagen Yuna's maan

MET
vlag EN
wimpel
2017

Illustraties Martijn van der Linden

Met mp3-cd

Muziek Floor Minnaert

Querido

De maan

Vanaf de zee zie je strand en duinen, zwaaiend helmgras, verder niets. Daarachter liggen de huizen verstopt in de nacht. Ze zijn als konijnenkeutels op de grond gesmeten. Kriskras door elkaar. Geen muur staat recht.

In de doorgezakte daken zitten slordige gaten. Het dorp ruikt naar zand en naar zout. En aan het eind van de dag naar rokerige vuurtjes en knapperend hout. En naar dampende vissoep als de mensen gaan eten.

Het eiland is klein. Alles lijkt vredig en veilig, maar door de loeiende wind en het licht van de maan kan Yuna niet slapen. Ze trekt de deken over haar hoofd en duwt het kussen tegen haar oren.

Het helpt geen steek. Nog steeds hoort ze gebulder. De vloer, het dak, het bed, alles knarst en kraakt. En ze heeft ook last van haar vader, die snurkt weer eens als een zwijn.

Yuna slaat de deken opzij en sluipt naar het raampje. Ze kijkt naar het huis van oma aan de overkant van het erf.

De maan hangt erboven, bijna vol. Was het maar vast morgenavond, denkt Yuna. Dan zit oma op de zwarte ronde steen en vertelt ze een verhaal.

De nacht van de volle maan wordt gevierd met het hele dorp, dat gebeurt al zolang Yuna het zich kan herinneren. En als het aan oma ligt, komt daar ook nooit een einde aan. Toen Yuna twaalf werd, zei oma: 'Vroeger was mijn moeder de

verteller. En dáárvor zat mijn grootmoeder op de zwarte steen. En mijn betovergrootmoeder dáárvor en mijn bet-bet-bet... allemaal maanziek, net als jij, Yuna. Later, als ik er niet meer ben, is de zwarte steen voor jou.'

'Is dat een opdracht of een cadeau?'

'Het is wat het is.' Oma gaf een kus op Yuna's voorhoofd. 'Ik heb zelf geen dochter gekregen, maar jij bent de dochter van mijn zoon. Ik weet zeker dat je het kunt, dus...'

Dus wat? dacht Yuna toen. Voor het hele dorp vertellen?

Durf ik dat? Dan staart iedereen je aan. Ik hoop dat later nog heel lang duurt, of dat die steen door de bliksem uit elkaar spat.

De nacht voor volle maan spookt oma altijd rond op zoek naar het juiste verhaal. Maar vanavond ziet Yuna niets bewegen. Er brandt geen licht in haar huisje, alles lijkt stil. Als oma kan slapen, moet het mij ook lukken, denkt Yuna. Ze klimt weer in bed. Ze woelt en draait. Van haar linkerzij naar haar rechterzij. Van haar buik naar haar rug en weer terug. Doria, Doria, denkt ze op de maat van haar snurkende vader. Doria, Doria, Do-ri-aaa... Het is de naam van de vissersboot van opa. Het schip duikt steeds op in Yuna's hoofd.

En het duikt ook weer onder.

En op.

En onder, steeds langer onder.

Vier weken geleden voer opa de zee op. Samen met Harre en de vader van Dink. En met de vader van Sim natuurlijk, die kent de sterren als geen ander. Oma probeerde hen tegen te houden. 'Mijn knieën doen pijn – dat voorspelt storm.'

Maar volgens opa waren alle tekenen gunstig. 'De wind staat eindelijk in de goeie hoek. Helder weer. Een lucht zonder

wolken. Zijn jouw ouwe botten nog wel te vertrouwen?

Liegen ze niet?'

'Ik twijfel meer aan jouw verstand dan aan mijn knieën,' zei oma. 'Is 't zout in je kop geslagen? Er is springtij op komst. Als je niet luistert, ga je naar de gallemiezen en dan zien we je nooit meer terug. Wacht nog een week.'

'Ik word gek aan land,' antwoordde opa. 'Ik heb het roer vervangen. Ik heb het zeil gerepareerd en er een zon op geschilderd. De netten zijn geboet – een visser moet vissen. We gaan noordnoordoost, en al moeten we de hele wereld over: mijn Doria keert terug met tonnen vol vis. Eten in overvloed – dat beloof ik.'

'Ik zeg... noordnoordoost,' herhaalde Sim.

Yuna wilde mee, maar oma blies dat idee weg voordat haar vader of moeder iets kon zeggen. 'Jij blijft hier! Eén dwaas in de familie is genoeg. Jij moet mij opvolgen... ooit! En jij...' Oma ging vlak voor opa staan en beet hem toe: 'Waarom wil je altijd het gevaar opzoeken? Ik kan je niet missen, ouwe dwarskop. Ik zwaai je niet uit. Ik wil je niet kwijt.' Nijdig beende ze naar huis.

Voordat opa aan boord stapte, zei hij: 'Als je weer jarig bent Yuna, dan gaan we samen de zee op.'

'Maar dat duurt nog zo lang.'

'Voor je het weet is het zover. De vis zit mijlenver uit de kust in deze tijd van het jaar. Het is een takke-eind varen. We blijven een dag of acht weg. Zorg jij voor oma? Help je haar als de schapen gaan lammeren?'

Het zeil ging omhoog. De Doria bokte als een hobbelpaard door de branding en ging op weg naar de einder waar de visgronden lagen. Het schip gleed naar de rand van de wereld, veilig door haar spiegelbeeld gedragen. Het water was rustig en blauw.

Maar de dag na vertrek begon het loeihard te waaien. Het werd een storm, toen een orkaan – de ergste sinds jaren. De wind trok bomen omver en smeed stukken hout door de daken. Loodgrijze golven stoven het strand op, hoger dan huizen. De voorste duinen spoelden weg alsof het molshopen waren. De wereld was ijzig en grijs.

Oma smeerde een heel potje uierzalf op haar knieën en iedereen in het dorp vroeg zich af: kan die piepkleine Doria dit geweld aan, of wordt ze gekraakt? Redden ze het met zijn viertjes of gaan ze kansloos ten onder in de oceaan? Maar niemand sprak die twijfel uit. Wat je zegt, wordt soms waar. Er werd van alles gedacht, maar er klonk geen zorgelijk woord. Er is niets aan de hand tot het tegendeel is bewezen. En toen spoelde Harre aan na ruim een week. Gezwollen. Lijkwit. Zonder ogen.

Yuna en Dink vonden hem op de vloedlijn. Een zeehond, dachten ze van verre, of een dooie dolfijn. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze pas dat het een mens was. Door de gaten herkenden ze Harre eerst niet.

Dink rilde. 'Bij hoogwater drijft hij weer weg. Durf jij hem het strand op te slepen?'

'Veel te zwaar,' antwoordde Yuna. 'Hij drijft al een tijd in de zee. Ik durf niet te trekken. We moeten hulp gaan halen.'

Harre had geen familie meer. Hij werd door een paar mannen op een zeil gerold en naast zijn ouders begraven. Iedereen hoopte dat alleen Harre overboord was geslagen. Maar ze vreesden het ergste.

Een week ging voorbij. En nog een week. Er zoemde één vraag door ieders hoofd: is de Doria vergaan, dat lucifersdoosje, met man en muis verzopen? Of is er nog hoop?

Ik heb geluk gehad, denkt Yuna. Het is natuurlijk vreselijk voor oma dat opa weg is. En ook voor papa – hij is zijn vader kwijt. Maar als ze hadden gezegd dat ik mee mocht, spoelde ik misschien ook... Maar dat moet ik niet denken. De Doria duikt echt wel weer op.

Of onder –

Nee, op!

Stop nou met denken. Stop!

En hou eens op met dat snurken, papa! Ik leg een dweil op je mond hoor. Ik wou dat ik net als jij gewoon kon slapen bij volle maan. Doria, Doria, rotwind verdwijnt! Ik wil een huis zonder kraken. Ik voel me beroerd. Ik wil niet maanziek zijn. Mijn ogen doen pijn.

Ik wil slapen!

Na uren en uren woelen schiet Yuna overeind. Haar lijf gloeit, haar ogen prikken, maar het lukt haar niet om te slapen. Yuna trekt de deken en het kussen van het bed. Sluipt langs de kamer van haar vader en moeder. Door de keuken naar buiten. Ze zwalkt over het erf naar de stal die tegen het huis van oma aan leunt. Duwt het halve deurtje open – kloink, tegen de emmer water – De schapen schieten overeind. Ze vluchten naar de donkerste hoek en stotteren angstig bè-hè... bè-hè-hè-hèh. 'Schaapjes, schapjes, rustig maar. Ik moest voor jullie zorgen van opa.'

De schapen kijken Yuna glazig aan met malende kaken. 'Lekker warm is het hier,' fluistert Yuna. 'Ga maar liggen allemaal. Ik kruip bij jullie in het stro vannacht. Net zoals opa doet als jullie lammetjes krijgen. Ik draai en ik denk en ik maal maar door, maar ik wil mijn denken niet meer horen. En dat stomme gesnurk. Ik duw mijn oren... Nee, ik

verstop mijn hele hoofd in een wollige vacht. Misschien lukt het dan om te slapen. Mek, kom eens hier.'

Yuna lokt het tamste schaap naar zich toe. 'Mag ik tegen jouw dikke lijf aan liggen, Mek? Krijg je een tweeling?'

'Hé,' zegt een stem, 'wat doe je daar?'

Yuna ziet een schim bij de deur. 'Oma?'

'Is het weer zover Yuna? De hele nacht wakker, en ook aan het zwerven, net zoals ik.'

'Het komt door de wind.'

Oma doet het deurtje open en wrijft over Yuna's wang. 'Ik ben op het strand geweest. Geen schip te zien natuurlijk. Voel jij je wel goed? Je valt bijna om.'

'Ik ben zo slap, oma. Ik ga hier liggen – mijn knieën zijn van water. Vertel me een verhaal, dan zeil ik zo weg.'

'Nog één nachtje, Yuna, als het echt volle maan is. Maar ik zie er voor het eerst tegenop om iets te vertellen. Wil jij alvast een beetje oefenen deze keer?'

'Ik? Waarom?'

'Als je toch wakker ligt... Misschien heb jij een goed idee voor een verhaal. Morgenavond verzamelt iedereen zich bij de zwarte steen. Bijna iedereen... Ik heb nog niet eens een begin. Misschien vraag ik wel aan Wiert of hij de hele avond liedjes wil zingen. Ik heb niets te vieren, opa zit steeds in mijn hoofd – het lukt niet deze keer.'

Mij lukt het zeker niet, denkt Yuna. Een heel verhaal – ik zou niet weten waarover. Ik vlieg nog liever naar de maan. Ik ben zo moe, ik wil slapen!

Yuna gaapt. 'Oma-ááá, zullen we hier twee bedjes máááá-ken?'

'Kunnen we doen,' antwoordt oma. 'Ach meisje, volgens mij heb je koorts, gaat het wel?'

Yuna kruipt tegen Mek aan. Ze trekt de deken op tot haar kin. Ze heeft het warm en koud tegelijk, ze zweet en rilt.

'Lig je lekker? Slokje water? Als er selderij was, kon ik wat soep voor je maken.'

'Een heel klein verhaaltje oma, toe... morgen is nog zo ver...'

Yuna kijkt naar de rimpels in oma's gezicht. Ze ziet haar lippen traag bewegen, maar er rollen geen woorden naar buiten, die moet ze zelf lezen. Het lijkt of oma *maan* zegt... of *man*... *wind*... Mek is een kussen... stinkt... een beetje... morgen... ik... ronde steen... opa is... zo ver... vist... ver... mist...

En dan glijdt Yuna weg in een koortsige slaap.